

INFINITIVUM (2) *sb n indecl*

Sł stp, Cn, Linde brak.

jęz. Bezokolicznik, nieosobowa forma czasownika [infinitivus – niepewny, niedoskonały, to jest, który niepewność rzeczy ma w sobie Mącz 128a; nieokreszony, nieograniczony, nieopisany – infinitivus modus..., personas et numeros certos non sonans ... qui difficulter definiri potest Cn] (2) :

*Zestawienie: »infinitivum tempus« (1): Boby mym zdánim/ mowiąc o Bogu/ własniey *infinitium tempus*, czas niekończony Bogu fłużyć mógł niż ábo *praefens* ábo ktory inłzy. *CzechEp* 67.*

*Szereg: »infinitivum, nieskończony czas; infinitivum tempus, czas nieskończony« (1 : 1): Y ważnieyby było *infinitium* niekończony mowiąc czas dąć bołtwu [...] niż iy Abráhámowi [...] przyznąć *CzechEp* 68; cf *Zestawienie*.*

MK